

DIARI DE MATARÓ

Redacció i Administració: Barcelona, 13 - Telèfon 255 — ANY IX — DIJOUS SANT, 2 ABRIL 1931 — NUM. 2.326 — Subscripció: Mataró, 2 ptes., mes. - Fora, 7'50 ptes., trim.

Divagacions

Havem encetat la setmana Santa. Escau enyorar aquests dies les coses i les veritats divines, en veure-les cada any més lluny per raó de la crisi espiritual humana.

Per la Història podem reviuire un temps no massa remot en el qual, pensar pregon era per a l'home goig preadíssim, sinònim d'un gest meravellat davant de cada obra divina. Com a conseqüència en pervenia sentir-se mínim, comprensiu, amorós vers altri. Però avui són embriagats de civilització, d'aquest verí que, exacerbant, ha dut cada vegada el triomf de la barbàrie. Sabem massa de tot, veiem les causes i els efectes massa de lluny, per no tacar de seguida tota noble idea o concepte inicial, amb subtils i prevencions que són un himne a l'egoisme. I l'egoisme ens malmeta a tothora l'amabilitat de la vida, d'aquest tresor que ens donaren sense mèrits adquirits per gaudir-ne. Per egoisme, hem esdevingut roïns, astuts, cínic, execrables. Una vanitat que fa riure, la suficiència il·limitada, han anul·lat dintre nostre un fons saludable de fatalisme. La glòria de Déu excel·leix més que per l'adoració constant dels que el coneixen i l'estimen, pel forçat reconeixement dels ateu i els tèbis, que n'accepten un moment la existència en sentir-se desesperats i febles. I avui aquest encens subtilíssim ja no crema tan sovint perquè la desesperació troba planeres massa solucions equívocues que la dilueixen. La fe ja no es nodreix dintre nostre d'ideals abstractes i sublimes. Tenim a l'abast massa realitats temptadores, tangibles, concretes. I maldem per anul·lar la paradoxa de la interinitat del viure, amb la disfressa d'una despreocupació disbauxada, que sols fóra escaient a un terrenal romiatge immarcessible. El raig suau, immutable, de la divina llum, cada dia troba més ferma i espesseïda la màscara de la nostra indiferència.

La ciència humana al servei de les baixes raons que motivaren la guerra, cristallitzà l'actuació en tota mena de refinaments destructius que de cop tornaren la lluita horrible i per reacció defensiva, més cauta i inacabable. Lliurar-se de deu probabilitats de mort a cada minut, durant quatre anys, excusa la ferotgia de no admetre privilegiats i de voler viure, intensament, sense trabes. Aquesta fou la base del naufragi moral del món. I el mimetisme ha estat el camí planer dels que no tenen ni l'excusa de pretèrites sofrències. Per ingratitude, és comprensible la tebior dels farts de patir, davant de la idea del continu divinal ajut. Als altres ens fa optimistes, que també vol dir tèbis, aquesta mateixa continuïtat de celestials beneficis subtils que ens tornen la vida amable. La gratitud floreix entorn d'una bona gesta isolada i esdevé feble davant de l'habitud magnànima.

«Estimeu-vos els uns als altres». Ve't aquí la base, l'essència; la dolcesa, la veritat cada vegada més bandejada, de Crist. Pels dintres tots ho reconeixem i ens dol de veure-la con-

Clixé «Arxiu Mas»

IX.ª ESTACIÓ

Ja digüerem en altra ocasió que no tots els temes o assumptes de les catorze Estacions del Via-Crucis es troben consignats explícitament en les Sagrades Escripures o Evangeli que són la primera font històrica i el document de una autenticitat sobrenatural sobre la vida de Jesús. Més això no ha estat obstacle per que la Església aprovés mantenes piadoses consideracions sobre la vida de Jesús, més a més quan aquestes tenien en llur favor l'aplicació de certs textos de l'Antic Testament que profèticament es referien a Jesús, o una sentència dels Pares de la Església o una pietosa tradició. Tal ha esdevingut amb les tres caigudes del Salvador portant la creu a coll, que són el tema de la tercera, setèma i novena Estació del devot exercici de la Via-Crucis. La tradició emplaça la tercera caiguda a mig camí comprès entre la Porta judiciària i el camí del calvari.

Aquí sí que la Església ha concedit un ample marge als autors i comentadors de la vida de Jesús per a fer variadíssimes aplicacions i pietoses consideracions sobre aquests temes. Però, l'aplicació més generalitzada és la de les tres caigudes del Salvador a la caiguda dels pecadors, significat la primera falta greu comesa, la reincidència i la freqüència en el pecat, sempre amb l'intent d'infundir confiança, fins en els pecadors més endurits, en la possible conversió pels mèrits de Jesucrist.

vertida en mite. Però l'amor recíproc sols assoleix el màxim esclat si es produeix simultani. Vida enllà, el recel de cada instant, just, lògic, ens malmeta el gest magnífic de sembrar els primers, baldament volguem copiar de seguida el fruit assaonat d'un pur afecte. I això ens fa migradets, amargats, hermètics.

Durant tot el temps quaresmal la Església referma el guiatge del ramat espars, amb exercicis i conferències. Dúctil al corrent del segle, per imperatiu de la tasca essencial de salvar

les ànimes, alhora que ens aplanam el camí, ens parla en termes crus, que sols la intenció, el fervor apostòlic, justifiquen i atenuen. Alguns hi veuen un simpàtic, lloable anhel de modernitat. No són retrògrad però em plau afegir-hi pel meu compte que jo, més aviat, com a motiu, hi veig el convenciment d'una pregon crisi que malmeta les nostres fibres místiques. Per vibrar a frec de les veritats o de la ira divines, ja no en tenim prou amb mitges paraules, algunes ens cal oir-les amb el flagell primari de totes

llurs lletres. Som mig sords de l'ànima.

Fem avui pública humiliació. Reconèixer les nostres culpes, sentir-nos impenitents, no per malvolença, sinó per feblesa ingènita als humans, ens atansa a Déu. Aquests dies commemorem la tragèdia del Diví Amor. Unes poques hores de recolliment ens menaran a l'orgia primaveral, llumínica, de la Pasqua Florida. Així també és de subtil, per als que hi confien, la transició, de la ira divina al perdó del greuge.

El Patíbul triomfant

Amb la grandesa tràgica pròpia d'un Déu turmentat brollen de la boca desencaixada del Sentenciat diví les seves darreres paraules agonitzants.

El *Consumatum est!* amb que en un suprem esforç el Redemptor cloqué la seva vida és el colofó d'una existència perfecta en la qual cap dissonància hi hagué entre ella i la doctrina predicada.

No és un vulgar jadedú a la vida que es perd com un tresor; és una confirmació plena i conscient del seu sacrifici i de la seva divinitat.

Suspès entre el cel i la terra, des de l'arbre sagnant de la Creu, contempla en aquell instant tot quan d'Ell digueren els profetes del Vell Testament, les ofrenes tosques i palpitants amb les quals el poble Jueu, orb d'ànima, prefigurava inconscientment l'immolació augusta: albira que el seu sacrifici omplirà, únic, des d'aquell moment, la terra, sembrant els mèrits per Ell adquirits davant del Pare, i, comprovant en Ell el compliment i la veritat de la seva missió divina, exclama amb fermesa que espanta els saions aquell *Consumatum est!* que, confós amb el seu darrer sospir, omple l'espai per ressonar de generació en generació fins a la fi dels segles. No és el sospir imperceptible del moribund a qui no resta una gota de sang per a vessar, és el crit imperiós de l'ànima que ressona com un clam d'una gernació fremant, és el crit d'orde que des del cim de l'august patíbul dóna a la Mort que temorena volteja, trencat el seu agulló per ferir a n'Aquell qui digué: *Jo soc la Vida: Jo soc la Resurrecció.*

¡Tot està consumat! S'ha complert l'obra magna de Jesús; s'ha fet la reconciliació del fill pròdig amb el Pare llargament ofès; s'ha donat l'abraç efussiu entre Déu i l'home; s'ha establert l'unió perennal entre el Cel i la Terra, del Temps i l'Eternitat.

L'humanitat, d'ara en avant, ja no deurà neguitejar-se per a trobar la víctima propiciatòria capaç d'apaivagar la Justícia Divina. Després de la Creu queden aterrats tots els altars de la Lleï Antiga, desapareixen les víctimes i els sacerdots: després de la Creu ja ha cessat de córrer la sang, el món ja no multiplicarà els seus sacrificis que tots han quedat sense virtut i eficàcia a la vista d'un Patíbul Triomfant. El vel del Temple s'ha esquinat de dal a baix; després d'aquest Patíbul Triomfant ja no hi ha més que un Sacerdot, una Victima, un Sacrifici.

Constanti Noguera, Sch. P.

Vulguem veure en el cel blau, en en l'airet perfumat, en la natura de bell nou fecunda, el misteri de la vida eterna. I entretant, la terra també esdevindria un paradís si no fos raríssim que ens donem de cor una encaixada.

A. Rosich Catalán

1-4-931.

"BANCO CENTRAL"

Telèfons 11140, 11149 i 11282
Alcalà, 31 - Madrid - Apartat 339
Agència: Goya, 89 (Xanfrà Torrijos)
Capital: 200.000,000 de ptes.

SUCURSALS:

Albacete, Alcalà la Real, Alcàzar de San Juan, Alcoy, Alicante, Almansa, Almería, Andújar, Arenas de San Pedro, Arévalo, Archena, Arjona, Astorga, Ávila, Ayora, Badajoz, Baena, Balaguer, Barcelona, Barco de Avila, Beas de Segura, Bellpuig, Benavente, Berja, Campo de Criptina, Carcabuey, Carcagente, Carmona, Cazorla, Cabrerros, Cistierna, Ciudad Real, Córdova, Cervera, Dainiel, Don Benito, Dos Hermanas, Henguera, Elche, Haro, Hellín, Igualada Jaén, Játiva, La Bañeza, La Carolina, La Roda, León, Lérida, Linares, Lora del Río, Logroño, Lorca, Lucena Málaga, Mataró, Manresa, Manzanares, Machena, Martos, Medina del Campo, Mora de Toledo, Morón de la Frontera, Murcia, Nájera, Novelda, Ocaña, Orihuela, Olivenza, Oropesa, Osuna, Oviedo, Peñaranda de Bracamonte, Piedrahita, Poncerrada, Porcena, Priego de Córdoba, Puente Genil, Quintanar de la Orden, Reus, Sahagún, Sant Climent, Sant Cruz de la Zarza, Sevilla, Sigüenza, Sueca, Talavera de la Reina, Tarancón, Toledo, Tomelloso, Tortosa, Torredelcampo, Torredonjimeno, Torrijos, Trujillo, Ubeda, Ultea, Valencia, Vera, Villablino, Villacañas, Villa del Río, Villarubia de los Ojos, Villanueva del Arzobispo, Villarobledo i Yecla.

FILIAL: Banc de Badalona (Badalona),

Telèfon 282

Sucursal de Mataró:

Rambla Castelar, 36

Apartat n.º 10

CONFITERIA

DE

ENRIC MIRACLE

Gran assortit
en Mones de Pasqua

Riera, 54

Telèfon 54

MATARÓ

GLICERO-CAL

El millor reconstituent

preparat per

Francesc d'A. Arenas

Farmacèutic

Riera, 50

MATARÓ

BANCA ARNÚS

Successora d'Evarist Arnús

Casa Matriu

Passatge del Rellotge, 3

Fundada en 1846

Capital de Reserva: 16.000 pessetes
BARCELONA

Casa Central

Plaça de Catalunya, 23

SUCURSALS: Balagner, Berga, Cervera, Figueres, Girona, Granollers, Igualada, Lleida, Manresa, Mataró, Olot, Puigcerdà, Seu d'Urgell, Solsona, Tàrraga, Tremp i Vich
AGÈNCIES: Madrid, Port-Bou, Bañoles, Mollerussa, Artesa del Segre, Agramunt, Gironella, La Bisbal, Pobla de Segur, Pons i Calaf

Sucursal de Mataró - Apartat, 16 - Riera, 62 - Telèfon 40

Negociem els Cupons venciment corrent

Compra i venda i entrega en el acte de tota classe de títols de contractació corrent.—Dipòsit de títols en custòdia.—Descompte de cupons.—Canvi de monedes. Negociació de lletres i demés efectes comercials.—Comptes corrents en moneda nacional i estrangera.—Subscripció a totes les emissions.—Caixa d'Estalvis, i totes aquelles operacions que integra la Banca i Borsa

Hores de caixa: de 9 a 1 i de 3 a 5'50

El Conte del Dijous Sant

La por dels jueus

Betsabé i Nèmor havien sortit aquell matí fora de la ciutat per tal de donar una llambregada a les terres de conreu, a les vinyes, a les oliveres i altres fruterars. El dia s'havia presentat esplèndid i el sol besava amorós la terra i banyava amb la seva llum fins els cims més alts de les muntanyes que en el llunyedar semblaven pintades de blau. Els ametllers s'havien ornat de flors i llur blancor ressaltava entremig de la tofa fosca i gruixuda de les oliveres i la terra roja començava a encatir-se de verd. Caminaven per un senderol vorejat d'un rec per on corria un fil d'aigua clara i mormoladora que deixava degotims de brillants en l'herbei. Els dos jueus estaven satisfets de la vida. Aquell matí refulgent era com un mirall de llur existència. Propietaris de grans extensions de terres, cada any les collites augmentaven les riqueses que guardaven amuntegades en els llocs més segurs de llurs cases amb avara desconfiança, riqueses que havien de passar, en desaparèixer, a llurs fills, emmaridats el descendent de Betsabé amb la de Nèmor, tots dos fills únics dels vells amics. Parlaben amb conversa seguida, mentre caminaven lentament, del bell aspecte que presentava el camp i dels probables guanys que aquell any havien d'obtenir.

—I encara—digué Nèmor amb una certa melangia—si no haguéssim de pagar els tributs que Roma ens imposa.

—No t'ha de doldre—replicà Betsabé—car són la penyora de la nostra tranquil·litat.

—Però—insistí el primer—són també el senyal de la nostra esclavitut.

Hi hagué un silenci que trencava tan sols la remor de l'aigua en saltar damunt dels palets. A la fi, Betsabé digué amb veu fosca:

—¡Tant se val! ¿Es que encara tens il·lusions? ¡Esclaus, esclaus...! ¡Falòrnies! Solament sé dir-te que tenim seguretat i vivim tranquils. ¿Qui es recorda d'altres coses ara que no perillen els nostres bens i podem recollir sense temences els fruits de les nostres hisendes? Mentre qui ens governa tingui força per a protegir-nos contra els que no tenen res i ambicionen les nostres riqueses, tan se me'n dona d'ésser lliure com esclau.

Nèmor no va respondre. Recordà en aquell instant la seva joventut tota plena de generoses dèries. Els anys, però, havien refredat el volcà del seu cor i endurit la seva consciència fins a convertir-lo en un egoista que solament estava satisfet quan es reflexava en els seus ulls el brill metàl·lic de l'or.

—¡Potser tens raó!—digué entre dents.

Callaren com si s'haguessin concentrat en sí mateixos i els rosegues un corc intern. El senderol s'acabava en enllaçar amb una carretera ample i polsosa, ja prop de les portes de la ciutat, i els dos vells s'aturaren a reposar. Un borgit estrany els feu tom-

bar de cara a Jerusalem i veieren una gran gentada que es movia i cridava davant la porta principal. Portaven homes, dones i infants palmes i branques de lorer i olivera i entonaven himnes i cançons, com si estessin posseïts d'un gran entusiasme. Nèmor estirà del braç el seu company i l'incità a caminar de pressa per tal d'assabentar-se del que tot allò representava, quan van veure que s'atansava a la multitud un home jove i bell muntat en una somera. La gent va prorrompre en crits més forts encara:

—¡Hosanna! ¡Hosanna! Beneït sia qui vé en nom del Senyor! ¡Hosanna al Fill de David!

L'espectacle era, tanmateix, sorprenent. Les dones alçaven en llurs braços els infants per a que veïessin aquell home excepcional i els homes arborats el saludaven amb les palmes i les branques de lorer o d'olivera i fins n'hi havia que es treien els mantus i els posaven a terra per a que la somera que duia la preciosa càrrega hi passés com per damunt d'una catifa.

Betsabé es desfeu d'una estrevada de la mà del seu company i rondinà:

—No cal que corris. No val la pena.

—¿Com? ¿No t'interessa saber qui és aquest home al qual reben tan contents?

—Ja ho sé qui és.

—¿Qui?

—Un pobre il·lús fill de Nazaret anomenat Jesús, al qual diuen també Crist. Fa córrer que és el Fill de Déu. Nèmor clavà una mirada encesa en Betsabé.

—¿Fill de Déu?—demanà com si no ho hagués entès bé.

—Sí, sí: Noresmenys que Fill de Déu. ¿Que et sembla? ¿No t'escriueix la blasfèmia?

—¿I té el valor de voler que el creiem?

—Ni tu, ni jo, probablement el creurem. El món, però, no s'acaba en nosaltres dos i ja comença a haver-hi massa gent que se l'ecolta. Predica unes coses estranyes. Diu que Déu rep amb més satisfacció la pregària del pobre que la del que tot ho té i que aquell qui reparteixi els bens entre els pobres serà recompensat amb la glòria del cel.

—Ara comprenc perquè l'aclamen. Aquest home, doncs, no ens convé. Pot portar-nos sotrac i desordres.

—Veig que penses com jo mateix. Caldrà parlar amb Caifàs i demanar-li la seva opinió.

II

Els dos vells arribaren a la casa del Príncep dels Sacerdots i entraren tot seguit a la seva presència. Betsabé, amb ira mal continguda, explicà a Caifàs tot el que acabaven de veure i li feu present els perills que per a la pau del jueu podia representar la presència d'aquell home. Era precís evitar que continués la seva croada. ¿Què seria d'ells si arrelava en el cor de la gent humil la seva doctrina? Constituïria una veritable revo-

lució, les conseqüències de la qual no podien ni sospitar-se.

Caifàs escoltà amb atenció les paraules del vell i quan hagué acabat l'exposició medità un moment i després digué:

—Heu fet bé de venir. Cal que aquest home no pugui continuar les seves prèdiques. Demanarem al Governador que el faci matar per enemic del César.

Nèmor sentí una esgarripança en tot el cos. Un dubte l'assaltà i digué:

—I ¿si realment fós el Fill de Déu?

—¡Calla!—saltà Betsabé enfurimat.—Que ningú et senti aquestes paraules. No podem atruar-nos a escatir-ho, ara. Pel bé, per l'ordre, per la tranquil·litat del poble d'Israel hem de suprimir aquest home. Si no cuitem a fer-ho no hi serem a temps.

—Val més que mori un sol home abans que es perdi tot un poble—afegí sentenciosament Caifàs.

Encara Nèmor sentí que l'incertesa el turmentava. No s'atreveí, però, a insistir. Betsabé l'estirà d'una mà i l'arrossegà fora.

III

Des del portal de casa seva contemplava Betsabé el pas de Jesús voltat dels deixebles i de gent del poble. Al darrera del grup caminava un home de pel roig que esguardava inquiet a una banda i altre. Un somriure il·luminà la cara del vell en veure'l.

—¡Judes!—cridà.

L'home va tombar el cap i s'hi acostà.

—¿Què voleu?—demanà.

—¿No et recordes de mi?

El deixeble de Crist va llançar una riallada.

—¡Ja ho crec! ¡No hauria dit mai que us hagués de trobar avui!

—¿Es que tú també segueixes aquell home?

—El segueixo i no el segueixo. No sé com dir-vos-ho. Potser em pot produir algun benefici.

—Si tu volguessis, potser sí.

—¿Que ho tornareu a dir això?

—Es clar.

—Expliqueu-vos, doncs.

Betsabé s'atansà més a l'Isariot i gairebé a cau d'orella va dir-li:

—¿Ens el vols vendre, aquest home?

Els ulls de Judes s'il·luminaren amb un llampec d'avarícia.

—¡Sí!—digué resolut.—¡Us el venci!

—¡Vina!—ordenà Betsabé.

I el va empènyer carrer enllà.

IV

Escriví l'evangelista Joan: «I digué Pilat als jueus: «Heu's aci el vostre Rei». Ells cridaven però:—«¡Fora, fora, crucifica'li!» I Pilat insisteix:—«¿El vostre Rei he de crucificar?» Respongueren els Pontífics:—«No tenim altre Rei que el César». Aleshores els el lliurà perquè el crucifiquessin.»

I els jueus occiren Jesús per a salvar l'ordre i la pau del poble d'Israel.

Marçal Trilla i Rostoll

Crist en creu

Encara lluen al sol els palmos com unes llances dreçades a l'aire; encara vibra l'«Hossanna», i el Crist dalt de la Creu redemptora és cadàver.

Què se n'ha fet d'aquell poble escollit que li oferia corona i reialme? Ara li dona per tron una creu i per la gola resseca, vinagre.

Mans miracles de Mestre Jesús ragen sang viva per claus trossejades... De tot el bé que escamparen pel món, ha estat aquesta l'almoina captada?

No! Que l'imperi del Crist, florirà d'ara endavant per arreu... I les Santes mans de Jesús beneeixen, perquè del sacrifici ha vingut el miracle,

Jaume Rosquelles i Alessan

Herodes

Veus aci un altre personatge, moralment repulsiu, que intervingué en la Passió de Jesús.

Herodes, per renom Antipas, era fill d'aquell altre Herodes cobejós i sanguinari, que feu degollar els infants de Betlem. En la mort del seu pare heretà el regne o govern de Galilea i Perea, i si no fou pitjor en crueltat el superà en tots els vicis. Tenia un germà, anomenat Felip, que vivia a Roma com senzill particular, casat amb Herodíes. Herodes repudià a sa muller, la filla d'Aretas, rei dels Arabs, per viure amb la del seu germà, cometent, així, el doble crim d'incest i adulteri.

D'aquest escàndol públic li'n feu retret, mantes vegades, Sant Joan Baptista, dient-li: «No t'és lícit tenir la muller del teu germà». Aquestes amonestacions congriaren un odi mortal contra el sant Penitent del Jordà. Herodes no s'atreveia a occir-lo, car era tingut per el poble com a profeta. Assejtat, però, per la seva còmplice el feu empresonar.

Un dia, que celebrava el seu natalici, comparagué, enmig d'aquell voluptuós festí, a dansar la filla d'Herodes. «I havent dansat i agradat a Herodes, demana'm el que vulguis—li diu—i jo t'ho donaré. Ella digué a la seva mare: Què demanaré? Ella li respon: El cap de Joan Baptista. Aleshores digué al rei: Vull que em donguis, desseguida, sobre una plata, el cap de Joan Baptista. I manà portar-li sobre una plata el cap de Joan... El donà a la ncia i la noia el donà a sa mare...»

Jesús s'havia donat a conèixer a les multituds que, embadalides per ses paraules i prodigis el seguien a tot hora.

En assabentar-se que el seu Precursor havia estat empresonat per haver reptat al rei Herodes, dirigint-se a aquelles multituds els hi diu: «A qui heu vist en el desert?—referint-se a Sant Joan Baptista—. Un home vestit amb delicadesa? Aquests viuen en els palaus dels reis. Doncs a qui heu surtit a veure a un profeta? Us asseguro que era molt més que un profeta. De veritat us dic que no ha surtit d'entre els nats de dona ningú major que Joan Baptista.»

En tot l'Evangeli no trobaríem més gran elogi, tret de son Pare celestial, ni millor panegirista d'un sant; blasfemant, de passada, la vida escandalosa d'aquell mal fill d'Israel.

En la vida pública de Jesús potser tampoc trobaríem un anatema, de faísó personal, com el d'Herodes. En certa ocasió, trobant-se Jesús en les contrades de Galilea, Herodes volia també empresonar-lo i matar-lo, més ell respongué, amb coratge, als seus emissaris: «Aneu i digueu a aquella guineu, que jo m'estaré aquí llençant dimonis i curant malalts avui, demà i demà passat i aleshores marxaré, perquè tampoc convé que un profeta mori fora de Jerusalem». Menyspreuant la seva persona i el seu despotisme, sempre amenaçador, complint-se, per damunt de tot, la voluntat divina.

Era la matinada del divendres d'aquella setmana inoblidable que Jesús, prè i lligat, era emmenat, per l'odi dels jueus, a la casa de Ponç Pilat, on, entre altres ocasions, digueren que avalotava els pobles, des de Galilea fins a Jerusalem. Pilat, que desitjava desfer-se d'aquella causa, deduïnt, d'aquestes darreres ocasions, que Jesús perteneixia també a la jurisdicció d'Herodes, el va remetre a ell perquè el jutgés.

Herodes, vingut a Jerusalem per celebrar la Pasqua, a l'assabentar-se que acompanyaven Jesús al seu palau, tingué gran goig. Car feia temps que desitjava esbrinar si era Joan, el decapitat,—en un temps creié havia ressuscitat—i presenciar també aquells miracles.

Al costat del seu tribunal comparueren tots els seus cortesans. No hi mancava la seva cunyada Herodíes. Més Jesús de totes les preguntes que li féu no tornà resposta. Havia contestat als jueus, a Ponç Pilat, àdhuc al traïdor... a Herodes ni una paraula. Nova reprovació, muda però contundent, d'aquell home ombrejat de l'adulació.

Avergonyit, davant d'aquell mutisme inesperat, tractà a Jesús de ximple, omplint-lo d'injúries, manant que li posessin un vestit blanc estrossejat, fent-lo passar per boig.

L'esguard serè i la calma immutable de Jesús desfeien tota aquella burla, i blasraven una vegada més, aquella vida d'orgia i de pecat.

El Diumenge de Rams i la noble il·lusió

Poques festivitats religioses ens porten un gaudi tan inefable com el Diumenge de Rams. La terra, aclaparada per la fosca simbòlica de la Quaresma, tot d'una es rejoveneix, cobra color i vida. Una llum pura i daurada l'embolcalla portant-li ale-

Coneixedor Jesús de la vida i esdevenidor del rei Herodes molt podia dir allà en el seu palau. Però el seu esperit embolcallat, temps ha, en les tenebres, no podia rebre ni la claror d'aquella «llum del món». Per altra banda no desconeixia la Llei de Moisés, havia estat prou amonestat, i reprovada la seva conducta incorregible.

Els seus assassinats, els seus desordres, els seus escàndols, havien estat prou retrats pel seu precursor, a qui féu decapitar per complaure de més a més a una ballarina.

Solament, com altre Daniel davant del rei Baltasar, podia pronosticar-li la seva fi tràgica. De que, ben aviat, s'apoderarien dels seus palaus, que el seu tron i corona passarien a mans d'altri, que seria deportat i mort a les Gàl·lies. Que el cap de la seva còmplice, Herodes, seria decapitat pels gels flotants.

Tot això podia predir-li el Gran Profeta, com epíleg de la seva vida pèssima i com un exemple pels esdevenidors.

Joan Baranera, Pvre.

A Jesús en Creu

Jesús, Jesús, la sang que el vostre cos traspua serveixi'ns de regor pels nostres febles cors, que ens hem sentit porucs, besant vostra carn nua, i en manca una saó que torni a fer-nos forts.

Jesús, la vostra sang tan preciosa i pura, ens renti de pecat, el llavi, els ulls, el cor... esmaperduts ens fem la vida tota obscura, perquè anem sense Vós, caient pels camins torts.

Us ha bastit la Creu la nostra flastomia, el no ajudà el caigut, el no estimà el germà, i avui de dins l'abis, guaitem enllà aquell dia que ens ho perdonareu i ens donareu la mà.

Salvador Estrem i Fà.

(Del llibre «Elegia del Priorat i altres versos».)

gria i sana esperança. Talment el primer bes de la mare al nadó, la terra se sent sotraquejada per la besada de la llum simbòlica del Diumenge de Rams. Aquesta llum vé a ésser un preludi de l'esclat triomfal que s'apropra: la Pasqua de Resurrecció.

En l'antigor, aquesta diada s'anomenava *Diumenge de Pasqua Florida*, per tal com la brotada dels arbres—dalerosos de veure's enjoiats per fruits madurs—s'iniciava.

Havia adquirit tanta popularitat aquest nom que, segons contenen els historiadors, uns espanyols varen descobrir en aquest dia de l'any 1513 una península i la batejaren amb el nom primaveral de *Florida*.

Si la terra s'omplena de llum i d'harmonia és que un acte trascendental de la vida cristiana cada any ve a fer-se present: evoquem l'entra-

da triomfal de Jesús a la Jerusalem santa. I aquesta entrada de l'Home-Déu ens desvetlla a nosaltres, homes moridors, l'esperança joiosa d'una il·lusió que fa temps anhelem.

Tots els humans tenim els nostres neguits i les nostres il·lusions. Neguits tèrbols els uns; il·lusions lluminoses, espirituals, els altres. Hi han neguits, hi han il·lusions, però, que, a despit de la manera ideològica del pensar de cadascú s'agermanen, es fonen en un ferm lligam.

Jo voldria, lector amic, que descobris quins són aquests neguits i i quines són aquestes il·lusions que broten de la consciència de molts homes.

Evoquem el Diumenge de Rams. Es l'entrada triomfal de Déu, l'home fort, a la Jerusalem sagrada. Es l'hora dels esclats, de les lloances. L'ho-

ra de l'abraçada cordial. Recordem, però, que al cap de pocs dies aquells gaudis i aquelles hossannes a Jesús es tornaren recriminacions i oprovis. En poc temps es passà de la llum a la tenebra.

En les teves il·lusions i esperances no hi veus, car lector, un dia triomfal? No entrelluques un nou canvi de coses? No has pensat, alguna volta, en l'esfondrament d'un poder i en la glòria d'una llengua, per a tu sagrada? No has pressentit mai, en mig de la fosca, un vol d'ales que s'alça fugitiu?

El Crist sabia que l'entrada gloriosa a Jerusalem era el preludi d'un sacrifici. I aquest sacrifici no el rebutjà, ans el contrari, l'acceptà amb serenitat.

Cal que pensem nosaltres, també que en aquest dia de llum que desitgem pot eixir, en el moment més inesperat, un núvol que ho enfosqueixi tot. Aprenem, però, de la confiança i de l'esperit de sacrifici del Crist. Pensem que després dels dolors i oprovis arribarà el jorn de la Resurrecció, el jorn en què les campanes podran brandar en senyal de festa gloriosa i els vels negres i espessos s'esquinçaran per la potència del sol resplendent,

Lector amic, enten-me.

Leandre Amigó.

Març de 1931.

Cançó romàntica

A dins l'ombra profunda de la tofuda copa dels til·lers, brilla l'herba jocunda que el vent líquid inunda. Cor meu, no ploris més. Damunt de l'ombra gerda, l'amat recer de la brancada verda, el sol al volt oscil·la, cortinatge cristal·lí. on les libèl·lules d'argent lliguen la trama amb fils de vent. I passa el riu, àgil i fi, silencios.

(Es perden les remors del jovent que en les barques se'n va vent enllà.)

Enllà, cor meu, no s'afua el neguit com l'onada cantant pel ribatge florit.

Damunt l'herba sucosa, coloms tornassolats volten impacientats entorn l'amada tremolosa.

Les noies dansen amb els braços nus, munta el perfum de l'herba trepitjada. (Com fruits madurs a la brancada, sos pits tremolen.)

Les rialles rodolen pel vent humit.

Dolç ribatge florit, ombra, recer de pau...

Cor meu, esclau, no ploris més, a l'ombra dels til·lers...

M.ª Teresa Verne

Del volum en premsa «Poemes II»

Tallers de Fusteria Mecànica

Joan Alum - Eduard Valls

Rambla del Duc de la Victòria

(Cantonada al Masevè)

Per a major comoditat del públic continuen rebent-se els encàrrecs en el domicili de

JOAN ALUM ~ Sant Josep, 16

Un Sant Crist de l'Amadeu

Continuant amb el nostre desig, de donar a conèixer les coses del nostre art, les obres dels grans artistes catalans, particularment aquelles que degut al lloc on es troben o per altres causes passen ignorades del públic i dels estudiosos, en aquest article ens concretarem tan sols a parlar d'una obra valuosíssima propietat de don Josep Fradera i Llanas; es tracta d'una imatge del Sant Crist de l'Agonia, obra de l'escultor barceloní Ramon Amadeu, personalitat de importància cabdal en l'història de l'escultura moderna de la península. La imatge a que ens referim està exposada dintre una rica vitrina construïda a base d'elements del renaixement i Lluís XVI. Es de caoba amb aplicacions de talla daurada; al peu que sosté la creu hi han dos petits àngels que ploren, produint un meravellós efecte.

En els mobles que guarden les imatges, fruit de l'execució de l'artista, i en retaules, generalment s'adapta l'Amadeu, als estils renaixement, Lluís XVI i algunes vegades al neo-clàssic. Això es veu en l'altar dels Sants Màrtirs, a Arbòs, al Misteri de la Santa Espina, guardat al Museu de la Ciutadella a Barcelona, a la vitrina del Sant Crist propietat de la casa Renter i a la del Sant Crist que estudiem. Aquests mobles més que fets d'ell, serien deguts a la seva direcció artística, tal vegada ornamentats amb elements propis de la seva execució.

El barroquisme en les obres de l'Amadeu no hi és visible més que en algunes de les seves primeres

produccions; tendència que prompte abandonà.

La data d'eixa formosa obra d'art propietat de casa Fradera, no la sabem però degut a alguns detalls en creiem una que no per això la donem com a definitiva, i la posem al temps de la imatge del Sant Crist de l'Agonia propietat de la casa Renter també de Mataró, al que hi han també dos àngels que ploren; l'any d'aquesta obra és el 1795. També correspon a la mateixa època el Misteri de la Santa Espina propietat del Gremi de l'Art Major de la Seda, guardat al Museu de la Ciutadella. La data del qual és el 1796. Els àngels que ploren expressats molt semblantment es troben a aquestes tres obres, els que probablement senyalen una època de l'artista.

Pocs anys després d'aquest temps l'escultor català setcentista Ramon Amadeu passà una llarga època d'e-

xili voluntari a Olot on convertí la casa Bolós en obrador seu, i és allà on es dedicà més especialment a les obres de caràcter religiós, omplint de les seves obres les esglésies d'aquella població.

Deixant aquesta època i mirant en darrera, en l'època de l'art barroc, trobem a Catalunya posseïda de noves tendències artístiques, les que es desenrotllen i creen una escola d'escultors en talla, en la que sobresurten els noms de Pujol i Bonifaç, i més tard, ja dintre del període neoclàssic, en Ramon Amadeu, que pel seu estil es conserva amb el caràcter barroc. Es distingeixen amb la talla de grans retaules, mobles, etc., i imatges religioses. L'expressió d'aquestes obres és la més eloqüent de l'art barroc a la península i en les seves tendències artístiques escultòriques.

Ramon Amadeu fou aprenent dels escultors, Costa i Bonifaç a Valls i degut a això probablement, moltes vegades és visible en les seves obres l'influència dels seus mestres.

El geni extraordinari del gran mestre escultor Amadeu es prou manifesta no tant sols en les seves produccions escultòriques, sinó també en la seva tècnica (fang, guix, talla, etcètera) com en la policromia de les mateixes obres; a vegades trobant combinacions difícils amb els colors escollits juga meravellosament. Seria aquí molt interessant poder seguir el plet que li promogueren els dauradors perquè encarnava les seves produccions escultòriques sense pertànyer al gremi; Amadeu en sortí victoriós, per haver estat afavorit amb la solució manada pel seu admirador i protector el Rei Carles IV.

El plet que li promogueren el gremi de pintors i dauradors fou en l'any 1782. Amadeu desitjós d'una ràpida solució someté la qüestió a la Reial Acadèmia de Sant Ferran i és quan obtingué, d'aquest lloc la solució favorable dictada pel rei Carles IV.

Ad més en tal resolució del 15 i cèdula del Consell del 27 d'abril de dit any es concedeix a tots els artistes que puguin pintar i daurar les seves obres escultòriques, fins deixar-les del tot llestes, sense que el Gremi de fusters, dauradors o altres puguin impedir, en tal motiu o semblants. Es posà la condició als mestres de l'art, de no poder treballar en obres que no siguin de la seva professió; i als que els estorbin com s'havia fet a l'Amadeu o en altra forma, els serà posada la pena de quatre anys d'exili i l'obligació d'abonar totes les pèrdues.

Tornat al que ens interessa, o sigui a l'imatge del Sant Crist de l'Agonia propietat del senyor Fradera i Llanas, no podem pas menys que recordar en molts detalls la semblança amb el de la casa Renter (la toballo-la, el I. N. R. I, els àngels i altres detalls).

La seva expressió és totalment rica i també els seus detalls anatòmics.

No té l'expressió tan exageradament marcada d'un moment culminant com el que representa el de la casa Renter. En aquesta imatge ha volgut l'autor comunicar vivament l'expressió dolorosa del moment darrer amb plena serenitat, inclòs en les dues figures infantils, les que generalment sempre solen trobar-se amb expressions d'alegria, en aquest lloc estan totalment adaptades al moment de tristíssima expressió; ells són el tema predilecte de l'artista; s'hi veuen els encants i la gràcia d'una obra definitiva difícilment superable.

Aquesta formosa imatge és de tan-

SANT CRIST ORIGINAL DE RAMON AMADEU
PROPIETAT DEL SENYOR JOSEP FRADERA LLANES

ta expressió i tal pulcritud com la mateixes figures de pessebre que tant nom han donat al seu autor Ramon Amadeu i són el fruit cabdal de l'art escultòric de les darreries de segle XVIII i començament del XIX en la general producció del seu art, en la península; i ben aprop estan de les primeres obres d'art italianes.

La imatge del Sant Crist de l'agonia, de la casa Fradera, és una meravellosa prova d'art reialista. Les faccions de la testa, talment similars a les delicioses expressions de les figures de pessebre aplegades dels tipus humils, populars, totalment catalans.

L'obra d'art que estudiem, és de gran mèrit d'execució, en la difícil tècnica en talla de fusta, sobresurten molts formosos detalls anatòmics; si bé cal reconèixer l'atreviment amb que està entès el seu conjunt. L'allargament de la musculatura, especial-

ment des dels peus fins al pit. Aquest cas que en altres obres seria un gran defecte, és ben resolt i afavoreix la imatge, amb els exagerats detalls anatòmics que l'esvelteixen.

Aquest defecte, si com a defecte podem qualificar-lo, segons la nostra manera d'entendre-ho no és més que una apreciació de l'autor, totalment acceptable, el trobem gairebé a totes les obres del mateix autor, també

aquesta manera d'entendre les proporcions de la figura humana, o norma, és la que s'hi han subjectat la major part dels artistes del renaixement i altres de més moderns.

El colorit de la imatge del Sant Crist és degut també a l'Amadeu. Els colors esmortits, variats amb games suaus totalment difícils, revelen la sensibilitat exquisida del gust de l'artista autor de l'obra.

Les obres del mestre Amadeu han estat més tard imitades pels artistes, com també ho han estat totes les obres dels grans mestres de l'art.

L'escultor mataroní Damià Campeny fou en moltes de les seves obres d'una manera molt directa influenciat per l'Amadeu. Tal vegada les primeres influències les rebria del pessebre fet amb obres de l'Amadeu a la casa mataronina Sanromà, que fou un dels més notables que s'exhibien a Catalunya. En una de les obres del mestre escultor mataroní En Damià Campeny en que l'influència de l'Amadeu hi és totalment visible, és l'imatge de Sant Josep Oriol, venerada a la Basílica de Santa Maria de Mataró. Aquesta imatge del Sant català, beneficiat de la parròquia del Pi, de Barcelona, no consta amb documents, qui és el seu autor, sols ens diu la documentació que En Campeny acceptà el fer-la. L'escultor mataroní en altres ocasions executà figures de pessebre semblants a les de l'Amadeu, les que també foren imitades, més tard pels germans Agapit i Venanci Vallmitjana.

Marian Ribas i Bertran.

DETTALL DEL SANT CRIST

ònica literària

Literatura cristiana

D'un temps ençà es produeixen a Catalunya algunes empreses editorials que responen a iniciatives de caràcter general: és a dir que amb la seva aparició i amb les seves publicacions, no es proposen solament de cercar un guany material o de donar satisfacció concreta al llegidor, sinó que abasten un objectiu més trascendent i més armat d'un sentit de totalitat, sempre de cara a enriquir i documentar l'espiritualitat del nostre poble.

La Fundació Bernat Metge, la Fundació Bíblica Catalana, les Edicions del Foment de Pietat Catalana, les derivacions de l'Editorial Barcino, cauen dintre aquesta perspectiva generosa i civil. De la darrera d'elles n'ha sortit el bell esplet de la Col·lecció Sant Jordi, sota el patronatge, alhora patriòtic i religiós, de la qual, han estat donades al nostre públic pàgines sel·lectes, antigues i modernes, de literatura cristiana, des de Sant Agustí a Bossuet.

Aquestes versions, però, han trobat un més ample ressó i una encarnació més pròpia, en la «Biblioteca Sant Pacià», que a despeses de la C. I. A. P.—aquesta empresa catòlica tan fecunda i eficaç—començarà a donar-nos aviat els seus volums, sota el guiatge jeràrquic de les autoritats eclesíastiques més eminents de la nostra terra, és a dir del Eminentíssim Cardenal Vidal i Barraquer i del Excm. Dr. Irurita, per a qui el magisteri del nostre poble és també una tasca de compenetració i d'assimilació exemplars, com ho fou per al Dr. López Pelàez o com ho ha estat en el cas de Monsenyor Carse-lade.

Aquesta «Biblioteca», segons el manifest breu i explícit que ha lliurat al públic, és, «primàriament, una obra d'apostolat», destinada «a envigorir la fe i la cultura del nostre poble». La seva tasca serà la de donar en la nostra llengua tota la immensa i cabdal producció dels Mestres cristians, que en les diverses èpoques i en els més variats ambients, han estat uns a mantenir «el sentit precís i lluminós del Dogma» i l'esplendor de Veritat del Cristianisme. Afortunadament, la nostra clerecia secular i regular compta amb prous elements per contribuir a la difusió i col·laboració en aquesta tasca, duta a terme amb la intervenció doctíssima de religiosos eminents, especialitzats i consagrats a aquest delicat magisteri de escriptor i traductor.

La «Biblioteca Sant Pacià» s'adreça, així, a tothom. Les seves edicions no són erudites, sinó simples, àdhuc sacrificant-hi l'extensió en l'anotació crítica dels textos. I el seu interès no cal dir que serà enorme, en un país com el nostre, d'una catolicitat tan realment substancial com ponderava el nostre Eximienç en la seva obra clàssica, però insuficientment cultivat avui dia en la consciència, en la intel·ligència d'aquests mateixos sentiments i hàbitus cristians.

Bust de Viladomat en el Museu del Parc de Barcelona

Anar a casa de l'Adolf Mas és, per a mi, una delícia. Sembla mentida que al capdamunt d'aquella escala tan llarga i pesada del carrer de la Freneria, hi trobeu, com un bell oasi, l'habitació i l'estudi-arxiu d'aquest home admirable que ha tingut la virtut de la persistència com una joia que ha exornat la seva vida ja un bon xic llarga. Un cop dalt d'aquell tercer pis, apreheu el botó d'un tim-

Clixé «Arxiu Mas»

Pintura d'Antoni Viladomat, existent en el col·legi de PP. Jesuïtes, de Barcelona

bre i totseguit s'obre la porta com si fos, tanmateix, la de la glòria. Travésseu el rebedor i us introduïeu en aquella gran sala on al front hi ha un ample finestral pel qual albirareu totseguit el poemàtic panorama de les teulades de la Catedral i us encarareu gairebé a tocar amb les gàrgoles monstruoses que us esguarden amb aquells ulls de pedra que no hi veuen. ¡Quina meravella aquell finestral! Les pedres centenàries de la ca-

Nogensmenys, la complexitat de la nostra vida cultural es prou madura, perquè, al costat d'aquestes edicions doctrinals, l'antiga «Biblioteca Horitzons», involucrada en les tasques de la «Biblioteca Balmes», pugui demostrar com és ací possible amenitzar l'exhortació a la pietat amb el cultiu de la novel·la catòlica, que «floreix esplèndidament a França i Bèlgica, Itàlia i Alemanya», com afirmen els seus fautors en el manifest dens i saborós que ha aparegut a la premsa i que clou el seu primer volum.

Aquest és una obra de Francis Jammes, «El senyor Rector d'Ozeron», història d'un home simple de ànima i net de cor que, més enllà de aquesta vida, projecta i determina amb el seu patriciat sobrenatural, els incidents de l'acció, en la qual l'interès és ben compatible amb la seva honestetat psicològica i expressiva. J. F. Rafols l'ha traduïda, amb un gran amor a l'original, superior potser al seu sentit d'adaptació i de domini de la nostra llengua.

Octavi Saltor

Un Viladomat inèdit

tedral tenen hores diferents i ofereixen aspectes tan variats segons com les acarona la llum que no us cansarieu mai de contemplar-les. A voltes es presenten clares com si fossin de vidre i guardessin en llur interior un tresor inconnegut. Altres el sol les inflama i les fa refulgir igual que l'or i les gàrgoles semblen ídols faraònics. En caure la tarda, quan el sol ja es fon en la posta, es tenyeixen d'un morat suau i, més tard, en la claror opaca de la tarda que mor, la gegantina silueta es retalla convertida en una massa grisa i adormida, com si el pes dels anys es deixés sentir inexorablement en aquell instant de melangia.

La sala que serveix d'estudi i arxiu és de grans dimensions i està decorada i agençada amb gust exquisit. Per alguna cosa és l'obrador d'aquest artista inimitable que ha pogut arribar a formar la col·lecció de fotogra-

i respectable, el nostre home es lliura a la tasca de col·leccionar i catalogar tot aquell tresor, més que si fos la seva professió, com si es tractés d'una veritable vocació.

Aquesta tarda he pujat la pesada escala. he trucat i he entrat en la gran sala, Pel finestral apareixia la Catedral embolcallada en una boira blava que li donava un aspecte teatral de decoració wagneriana. Adolf Mas m'ha acollit amb la seva característica generositat. Totseguit hem parlat de temes diversos fins a recaure en el de la pintura de Viladomat. Aleshores s'ha alçat, ha regirat alguns de aquells calaixets i ha tret dues fixes que m'ha mostrat com si fossin una veritable joia.

—Veieu: Poc el deueu conèixer aquest de Viladomat.

He mirat atentament les proves que m'allargava i he vist que, efectivament, es tractava d'una bellíssima pintura de Viladomat, desconeguda del gran públic, que representa la Mort de la Mare de Déu. Quan he alçat el cap per a respondre-li he vist que Adolf Mas m'esguardava amb curiositat per a copsar, segurament, les meves impressions.

—¿Què us sembla?

—¡Magnífic!

—Ja m'ho pensava que us agradaria.

Durant uns moments comentem admirats els detalls de l'obra: la cara de la Verge, les dels que l'assisteixen, tot és ben característic de Viladomat, el qual emprava sempre models de gent ben nostra. Les pintures de la Capella dels Dolors de Santa Maria són un aplec de tipus inconfusibles i aquest costum està igualment reflexat en la prova que tenim al davant.

La curiositat natural m'esperona:

—I ¿on és aquesta pintura?

—Que jo sàpiga la tenen els PP. Jesuïtes. Sembla que havia estat a

Clixé «Arxiu Mas»

Detall de la pintura «La mort de la Verge» de Viladomat

llen les proves de damunt d'una taula o cerquen una fitxa amb un amor inequívoc o us estremen les vostres amb veritable i cordial bonhomia, sembla que ompli tota l'estança. Voltat de belles i eixerides secretàries que saben amb rara memòria on han de trobar la prova que us interessa entre tants i tants de milers, al cap de les quals veieu sovint la distingida esposa de l'artista, d'aire senyorial

l'església de Betlem, que com sabeu, fou edificada per aquesta Congregació on la varen trobar aproximadament per l'any 1925 abandonada en unes golfes i la netejaren per a que ocupés dignament un lloc de preferència en llur museu.

He demanat a Adolf Mas l'autorització per a publicar en el DIARI aquesta reproducció i amablement hi accedeix tot seguit. Segurament els

nostres lectors estimaran conèixer una obra del gran pintor fins ara gairebé podriem dir inèdita.

**

Passava per davant l'església de Betlem i m'he recordat de l'obra de Viladomat que Adolf Mas m'havia conèixer. ¿I si ací en sabien quelcom? —he pensat. M'he decidit a entrar. He demanat pel senyor Economista m'han adreçat a la Rectoria. Mossèn Joaquim Dalgé m'acull benèvol. Endevino que és home a qui plauen les recerques històriques. Li exposo el meu desig i em respon que en 1925 encara no regentava la Parròquia i per tant no té cap detall que em serveixi per a saber si fou trobada realment allà la pintura de Viladomat. No obstant em dona algunes dades interessants respecte a la construcció de l'església les quals poden confirmar que l'obra fós executada per càrrec dels PP. Jesuïtes. Efectivament: la primera pedra de l'església de Betlem fou posada en 1681 i s'acabà la construcció en 1734. Vingué la expulsió d'aquella congregació i l'església fou tançada al culte fins que en 1835 s'obrí com a sufragància de Santa Maria del Pi per haver-ho demanat el Bisbe, a canvi de ceïr el Seminari.

Antoni Viladomat nasqué el 12 de abril de 1678 i quan tenia 21 anys, o sia en 1699 ja pintava pels Jesuïtes a Tarragona. En 1703 decorà la Casa de Convalescència i en 1727-28 vingué a Mataró i es dedicà de ple a la seva obra més completa, la Capella dels Dolors de Santa Maria, obra meravellosament treta a la llum dels nostres dies mercès al bon gust de Adolf Mas, editor de l'àlbum on estan contingudes les reproduccions de totes les pintures. No seria estrany, doncs, que el quadro que representa la Mort de la Verge l'hagués pintat Viladomat quan es tractà de decorar l'església de Betlem i que ho fós per un frontal d'altar, potser avui desaparegut.

No he tingut temps de veure la obra original, guardada com he dit en el museu que els PP. Jesuïtes han constituït en llur Col·legi màxim. Un altre dia ho intentaré i si ha quelcom d'interessant en la meua visita procuraré transcriure-ho per a coneixement dels lectors del DIARI.

Marçal Trilla i Rostoll

Fills de la terra ¿quan vostre cor no serà dur? ¿Com és que ameu la vanitat i la mentida cerqueu?

¡Déu de les justícies, Senyor! ¡Déu de les justícies, resplendiu!

No mataràs

Evang. Matth., v. 20-24

En aquell temps: Açò deia Jesús a sos deixebles: «Si la vostra justícia no és pas major que la dels escribes i fariseus, no entrareu en el regne dels cels. Vosaltres heveu sentit que és dit als antics: No mataràs, i qui matarà serà reu de judici. Doncs, jo us dic, que també serà reu de judici aquell qui té odi a son germà. I qui el tractarà d'orat serà reu del Consell. I aquell que li dirà malvat, serà reu de la Gehenna del foc. Si ets, doncs, a l'altar a punt d'ofèrir, i allí et recorda que ton germà té algun ressentiment contra de tu, deixa el teu present allí davant l'altar, vés de primer a fer les paus amb ell, i torna acabat, i fes l'oferta.»

La mútua caritat, no solament amb les obres, però també amb la paraula, és aquí preconitzada fortament per Aquell qui és Caritat.

Ell no en té prou de les ordinations de la Llei antiga, que condemnen l'homicidi, ben entès per aquest mot tot quan sigui greuge al proïsme. No el satisfan, a Jesús, aquelles paraules: *No mataràs, i qui matarà serà reu de judici*; no; Jesús vol, terminantment, que el nostre tracte amb el proïsme sia amorós, dolç, germanívol. Que no malparlem en cap ocasió, ni sota cap pretext.

Ni, solament, vol el Senyor que tinguem odi al germà, encara que aquest odi resti amagat dins el nostre cor: *Ell veu tots els cors*; Ell penetra el més recòndit dels nostres pensars i sentirs; Ell condemna l'odi, perquè Ell és Amor. *Jo us dic que també serà reu de judici aquell qui té odi al seu germà.*

Ço és: l'antiga Llei condemna l'homicidi i el greuge material; Jo afegeixo la condemna a òdi i al desig del greuge; Jo no vull que, ni de pensament, occiu ni feriu el germà vostre.

I qui el tractarà (el germà) d'orat, serà reu del consell. I aquell qui li dirà malvat, serà reu de la Gehenna del foc.

Ni admet el Diví Mestre, solament, que diguem orat, boig, al germà nostre; menys encara, que el tractem de malvat. Aquell qui digui malvat al germà seu, el puneix Jesús amb el foc etern.

Si penséssim sovint en la divina condemna del murmurar i, sobretot, del vilipèndi i la calúmnia, ens esgarriaríem, certament, de l'abundància dels pecats tan freqüents en aquesta matèria.

Que sovint, fins i tot els qui ens tenim per catòlics practicants, caiem en mancaments que tant desplaïen al Senyor!

Hem rebuda qualque ofensa (a voltes més aparent que no real) i, a la primera avinentesa, retreiem el fet, tot exagerant-lo, per tal de poder maldir de l'ofensor, el nom del qual calciguem, potser, en la seva honra, sense caritat ni contemplació de cap mena.

Li hem dit foll; l'hem acusat de dolent... i restem, pobres de nosaltres, desfogats i satisfets; amb el pecat,

però, que Jesús blasma tan fortament i clara, quan digué: *qui dirà malvat (al seu germà) serà reu de la Gehenna del foc*. Cal que tinguem tothora presents les divines paraules, per tal que les nostres no es decantin mai, per cap motiu, a la murmuració ni al vilipèndi.

Fins a quin punt desplaïa a Jesús tot allò que traspua desafecte al proïsme, ho palesa prou l'ordenació amb què termina el passatge evangèlic que comentem; ço és, que, abans que el sacrifici, abans que l'oració i el culte, abans que tot, vol el Senyor la pau i amistat mútua: *Vés, de primer, a fer les paus, i torna, acabat, i fes l'oferta.*

Criem impossible de dir res tan clar, tan precís, com aquests mots de la divina boca; mots per als quals cap comentari millor com tenir-ne present l'altíssim significat, en les nostres relacions amb el proïsme.

Que el nostre tracte amb els ger-

mans sia ungit de l'oli suauíssim de la Caritat de Crist; que la nostra justícia siga major que la dels escribes i fariseus. Tinguem sempre a la memòria la dita del Senyor als seus deixebles: *Si la vostra justícia no és major (que la d'aquells); ço és, si odieu i malparleu del germà vostre, no entrareu en el regne dels cels.*

El Marquès de Balansó

Benaventurats els qui fan llur camí nets de cor, els qui segueixen la llei del senyor.

Fotografia «Diari de Mataró»

Monument de l'església de la Mare de Déu de Lourdes

vulgarment de les Franceses

Solament en les esglésies en que es guarda habitualment en reserva la Sagrada Eucaristia poden celebrar-se les solemniais funcions de l'anomenat Triduu de Setmana Santa. Podem afirmar que és un desig de tots els fidels que assisteixen habitualment a una capella durant l'any, poder assistir a les tradicionals i commovedores funcions de Setmana Santa a la que anomenen la seva església. Feligresos, alumnes, religiosos, tots volen adorar, per bona companyia i honrar al SS. Sagrament de l'Altar en el Monument de la seva església. Avui, que reproduïm el Monument del col·legi de les Religioses de la Misericòrdia, vulgarment les Franceses, vé a tomb cridar l'atenció dels bons cristians de nostra ciutat, fent-los present la urgent necessitat de reparar l'església de les esmentades religioses, i per consegüent de contribuir a les despeses que tal reparació exigirà. Veu's aquí una manera d'honorar el Santíssim Sagrament contribuint a la conservació i embelliment dels seus palaus.

Quatrenes quaresmals

Damunt el cel primaveral
de la Quaresma «tan morada»
els ocells menen alt
el ritme airós de llur volada.

Tal com maduren els dolors
de Crist sofredent per amor nostra.
s'omplen els fruits, s'obren les flors
per on la vida a tots se'ns mostra.

Càlides nits de son distret
que preludien el desvari.
Dins l'ombra greu, el cor atret
es sent pel drama del Calvari.

Tebiors flonges del coixí
daurades mels del ple migdia.
Res no ens detura en el camí
de la humanal follia.

El Jueu errant

La Llegenda tenia de dir almenys alguna cosa envers el sublim i incomparable drama del Calvari; i així, entre altres ficcions, creà un tipus que personifiqués d'una manera precisa la maledicció damunt el poble deïcida.

No és estrany que un autor com el francès Edgard Quinet, ben comprès entre els que a voltes d'escriure sobre tema històric varen deixar massa falsejada la mateixa Història (i no diguem res del que tenen de vituperables moltes de les seves aseveracions), hagués donat acollida a una de les dues més admeses versions del *Jueu errant*, sentenciat per decret diví i per sempre més.

Cartàfilus o Aasvehrus. Preferí aquest últim fill de Jerusalem l'abans esmentat escriptor en triar-lo per al seu Poema acompanyant-lo de Raquel i Mob com a elements de contrast o complementaris de l'interès poemàtic. Avui acut també a la memòria de qui escriu aquestes breus ratlles entre altres fantasiosos records que decoren vagament els adorables Misteris de la Redempció del llinatge humà.

Pren consistència a la imaginació sobre tot *Aasvehrus*, el sabater, que lluny de permetre un momentani descans al Diví Ajusticiat va donar-li una empenta per a que seguís el camí d'amargura.

Dintre la maldat dona sinistre poesia al tipus l'haver presenciat la Crucifixió, i la seva longevitat inextinguible... fins la consumació dels temps i la seva presència a qualsevol part del món on viu des de l'any 33 de la Era cristiana, per a donar testimoni, per si mateix, de la penitència que arreu ha de complir i que com a pesada cadena deu arrossegar per totes les centúries.

El *Jueu errant* no podrà mai més riure... De quin home s'haurà dit cosa semblant?

Es que no es tracta d'un mortal damunt del qual hagi recaigut la maledicció d'un desgraciat, d'un vell o d'un pare. *Aasvehrus* o com vulgui anomenar-se aquest tipus llegendari porta la maledicció de les malediccions: la maledicció divina.

Joan Borràs de Palau

Benaventurats els qui no amen l'iniquitat i fan via per les seves sendes.

A prop sou, Senyor; i vostres camins són la veritat.

I és sota el signe d'aquest temps, per fer més forta nostra pensa, que mor Jesús en Creu, i ensems la primavera recomença.

Per ço en el jorn esbadellat, quan l'Univers és en frisança, fulgura el Crist Ressucitat, senyal perenne d'esperança.

O. Saltor

"Banco Urquijo Catalán"

Direccions telegràfica i telefònica: CATURQUIJO

Magatzems a la Barceloneta - Barcelona

DOMICILI: PELAI, 42-BARCELONA
CAPITAL: 25.000.000
APARTAT DE CORREUS, 845-Tel. 16460

AGENCIES I DELEGACIONS a Banyoles, La Bisbal, Calella, Girona, Manresa, Mataró, Palamós Reus, Sant Feliu de Guixols, Sitges, Torelló, Vich i Vilanova i Geltrú.

Corresponsal del Banc d'Espanya a Mataró i Vilanova i Geltrú.

ENTITATS QUE COMPOSEN EN GRUP «URQUIJO»: «Banco Urquijo», de Madrid; «Banco Urquijo Catalán», de Barcelona; «Banco Urquijo Vascongado», de Bilbao; «Banco Urquijo de Guipúzcoa», de Sant Sebastián; «Banco del Oeste de España», de Salamanca; «Banco Minero Industrial de Astúrias», de Gijón; «Banco Urquijo de Guipúzcoa-Biarritz», de Biarritz; i «Banco Mercantil de Tarragona», de Tarragona, les quals tenen establertes bon nombre de Sucursals i Agències en diferents localitats espanyoles.

Corresponsals directes en totes les places d'Espanya i en les més importants del món.

AGÈNCIA DE MATARÓ: Carrer de Carles Padrós, 6 ~ Apartat, 5 ~ Telèfon 8 i 305

Igual que les restants Dependències del Banc, aquesta Agència realitza tota classe d'operacions de Banca i Borsa, descompte de cupons, obertura de crèdits, etc., etc.

Hores d'oficina: De 9 a 13 i de 15 a 17 hores. ~ Dissabtes de 9 a 13

Restaurant de l'Estació

VDA. DE J. NONELL

Telèfon 96

MATARÓ

Altes Novetats per a senyora

Vda. de
Fèlix Castany Cabot

Barcelona, 53

Mataró

PRIMERA
COMUNIÓ

ESTAMPES I DEVOCIONARIS
VARIETAT I BONS PREUS

RAMON SALAS

IMPREMTA I LLIBRERIA CATÒLICA

SANTA MARIA, N.º 10
M A T A R Ó

MOBLES
MATEU ROS

ELS MILLORS
I A MÉS BON PREU

CARRER BARCELONA, 20 I 36

MATARÓ

Servei d'auto-taxis tancat

- de -

Joaquim Castells

Encàrrecs:

Restaurant Bar Automàtic (Enfront Estació)
Carrer de Lepanto, 24

Tel. 72

MATARÓ

CERERIA

DE

Josep Serra i Contijoch

Successor de Jaume Tardà

Casa fundada en 1808

St. Cristòfor, 17

MATARÓ

Telèfon 260

CONFITERIA I PASTELERIA

"LA CONFIANZA"

DE

JOSEP TORRENT

Gran assortit en dolços i Mones de Pasqua
Vins - Xampanyes - Licors de totes marques
Preus reduïts

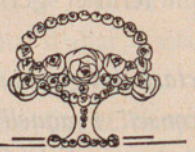

SANT CRISTÓFOR, 4 (PLAÇA XICA)

MATARÓ

EMILI DANÍS

SASTRE

ST. FRANCESC D'ASSÍS, 14

MATARÓ

SASTRERIA

ENRIC SERRAS

ULTIMES NOVETATS EN TRAJOS PER A PRIMAVERA

Santa Teresa, 52 - Mataró

Solemnitats Religioses

dels

Dies Sants

Santorat

Dia 2. — Dijous Sant i Sant Francesc de Paula, fundador de l'Orde dels Missioners; Sant Urbà, bisbe; Santa Maria Egípcia, penitent.

Dia 3. — Divendres Sant, *Dejuni* Sant Pancràs, bisbe i màrtir; Sant Benet de Palerm, confessor; Sant Nicet, abat, i Sant Benigne, màrtir.

Dia 4. — Dissabte Sant, *Dejuni fins a migdia*. Soletat de Maria; Sant Isidor, bisbe i doctor; Sant Zòsim, anacoreta; Sant Pató, confessor, i Sant Leòduc, màrtir.

Cultes

Basilica Parroquial de Santa Maria. — Dijous Sant: A les quatre de la tarda, Ofici de Tenebres; seguidament cerimònia del Lavatori dels peus als pobres, amb sermó del Mandatum i cants per l'Acadèmia Musical Mariana; A les vuit, processó pels carrers del Bisbe Mas, Riera, Sant Josep, Molas, Carles Padrós, Riera, Barcelona i places.

Divendres Sant: *Dejuni* i abstinència de carn. Al matí, a les sis, processó de la Via-Crucis cap al cementiri. Al tornar a l'església, sermó de Passió; a les deu, Ofici de Pressantificats, cant del «Passio» de Victòria, per l'Acadèmia Musical, adoració de la Vera-Creu i processó al Monument. Hi assistirà l'Excm. Corporació Municipal i Autoritats. Les almoines que es recolliran durant l'adoració de la Vera-Creu, seran pels Sants Llocs. Tarda, a les dues, funció de la Agonia i sermó; a dos quarts de quatre, funció de la llançada i sermó pel predicador quaresmal; a dos quarts de cinc, Completes, Ofici de Tenebres, Via-Crucis per les esclaves de Jesús Crucificat. Vespre, a dos quarts de set, funció de la Soledat, amb sermó pel Dr. Fèlix Castellà, Pvre.; a les vuit, processó de la Puríssima Sang pels carrers del Bisbe Mas, Riera, Sant Josep, Molas, Sant Roc, Riera, Barcelona i places.

Dissabte Sant: *Dejuni fins a migdia*. A les set, hores menors, benedicció del foc nou, ciri pasqual i fonts baptismals, lletanies; a les nou, ofici de glòria i Comunió general. A les quatre de la tarda, Completes i Maitines i Laudes. Al vespre, a un quart de vuit, rosari i visita al Santíssim, i a les vuit, Felicitació Sabatina per les Congregacions Marianes.

Església Parroquial de Sant Joan i Sant Josep. — Dijous Sant: Tarda, a dos quarts de sis, Maitines i Laudes (vulgarment dit fasos i Ofici de Tenebres), cantades per la Rda. Comunitat de la Parròquia alternant amb el po-

ble. Vespre, Processó solemne del Dijous Sant a la ciutat de Mataró.

A dos quarts de vuit, els fidels de la nostra parroquia s'organitzaran en processó per anar a la parroquia de Santa Maria. Presidirà l'imatge del Sant Crist de l'Agonia, portada pel cos de portants i acompanyada pels confreres de l'Associació del Sant Crist. Portaran el penó els senyors D. Josep M.ª Graupera i Jofre, director de l'Agència de Mataró «Banco Urquijo Catalán», D. Joaquín Coll i Surià, de l'Associació Patronal de Fabricants de Géneros de Punto de Mataró i D. Antoni Cabot i Puig, president del «Sindicato Agrícola de Mataró y el Litoral». Enguany, també amb la processó, sortirà el misteri del Sant Sepulcre.

Divendres Sant: A dos quarts de set del matí, sermó de Passió; a les deu, missa solemne «Praesantificatorum» amb el cant del «Passio», adoració de la Creu dins la missa i processó per traslladar Nostramo del monument a l'altar, on és sumit pel celebrant. Tarda, a dos quarts de set, Via Crucis i adoració de la Vera Creu; a dos quarts de vuit, s'organitzarà en aquesta església la processó per acompanyar a Santa Maria, i a la processó que allí s'organitza, el misteri del Sant Sepulcre que enguany anirà a la processó dita vulgarment «del Divendres Sant».

Dissabte Sant: A les set del matí, benedicció de foc, benedicció del ciri pasqual i de les fonts baptismals, lectura de profecies, lletanies i missa de glòria de Comunió general. S'acabarà amb el cant del «Magnificat». Vespre, a un quart de set, Corona Carmelitana. Durant la vesprada confessions.

Església de Santa Anna. — Dijous Sant: Tarda, a dos quarts de quatre, Ofici de Tenebres cantat per la reverenda Comunitat, a dos quarts de set, funció del «Mandatum» rentant-se els peus a dotze noiets, i a continuació sermó pel Reverend P. Fèlix Castell, Sch. P.

Divendres Sant: A les deu, missa de Pressantificats, cant del Passio, adoració de la Creu, i processó per a retirar a Nostramo del Monument; tarda, a les sis, Via-Crucis per dins de l'església; acte seguit sermó de la Soledat pel Rnd. P. Antoni Pareta, Sch. P.

Dissabte Sant: A dos quarts de vuit, benedicció del foc nou, cant de l'«Exultet» i Missa de glòria.

Església de Sant Jaume de l'Hospital. — Dijous Sant: Tarda, a les quatre, cant del «Cruix Fidelis».

Divendres Sant: Matí, a dos quarts de nou, solemne missa de Pressantificats amb adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Església de Santa Teresa. — Dijous Sant: Tarda, a les cinc, Ofici de Tenebres amb la cerimònia dels fasos.

Divendres Sant: Matí, a dos quarts de nou, començarà el solemne Ofici de Pressantificats, amb el cant del «Passio», Adoració del «Lignum Crucis» i processó des del Monument. Tarda, a les cinc, Ofici de Tenebres.

Dissabte Sant: Matí, a dos quarts de vuit, benedicció del foc nou i solemne missa de glòria.

Església de l'Assumpta de Religioses Caputxines. — Dijous Sant: Tarda, a les quatre, cant de l'Ofici de Tenebres, amb les Lamentacions i cerimònia dels fasos.

Divendres Sant: Matí, a dos quarts de nou, missa de Pressantificats, amb el cant del «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument. Tarda, a les quatre, cant de Maitines i Laudes.

Dissabte Sant: Matí, a les cinc, començaran les cerimònies litúrgiques i a dos quarts de vuit, solemne missa de glòria amb Comunió general.

Església de la Divina Providència. — Dijous Sant: Tarda, a les sis, Ofici de Tenebres amb les Lamentacions i cerimònia dels fasos.

Divendres Sant: Matí, a dos quarts de nou, Missa de Pressantificats amb cant solemne del «Passio», adoració del «Lignum Crucis» i processó des del Monument.

Dissabte Sant: Matí, a dos quarts de sis, benedicció del foc nou i ciri pasqual, cant de profecies i solemne missa de glòria.

Església de l'Immaculat Cor de Maria. — Dijous Sant: Tarda, a les set, cant solemne del Miserere.

Divendres Sant: Matí, a tres quarts de nou, missa de Pressantificats amb «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Dissabte Sant: Matí, a tres quarts de set, benedicció del foc nou i ciri pasqual, cant de profecies i solemne missa de glòria.

Església de les Germanetes dels Pobres. — Dijous Sant: Tarda, a les quatre, Ofici de tenebres. Podrà visitar-se el Monument fins a les sis de la tarda.

Divendres Sant: Matí, a les sis, missa de Pressantificats i adoració del «Lignum Crucis» i processó des del Monument.

Dissabte Sant: Matí, a les sis, cerimònies pròpies del dia i missa de glòria.

Església de les Religioses Benedictines. — Dijous Sant: A dos quarts de cinc de la tarda, solemne Maitines i Laudes de vigília de Divendres Sant, cantades per la Rda. Comunitat Benedictina i els Oblats de Montserrat; cerimònia dels fasos, Lamentacions de cerimònies i les lliçons.

Divendres Sant: A dos quarts de nou del matí, ofici de Pressantificats, «Missa dels Catecúmens», adoració de la Santa Creu i processó per a treure Nostramo del Monument.

Dissabte Sant: Matí, a les cinc, benedicció del foc nou, ciri pasqual, res de les Profecies i missa de glòria amb comunió, acabant-se amb el cant del Magnificat.

Església de la Mare de Déu de la Salut (Serventes de Maria). — Dijous Sant: Tarda, cant del Miserere.

Divendres Sant: Matí, a dos quarts de nou, ofici de Pressantificats amb la cerimònia de treure Nostramo del Monument.

Església del Sagrat Cor de Jesús (Terciàries Franciscanes). — Dijous Sant: Tarda, cant del Miserere.

Divendres Sant: Matí, a un quart de vuit, missa de Pressantificats, amb adoració de la Vera Creu i cerimònies del Monument.

Església de la Mare de Déu de Lourdes (Germanes de la Misericòrdia). — Dijous Sant: Tarda, cant del Miserere.

Divendres Sant: Matí, a les vuit, missa de Pressantificats, amb adoració del «Lignum Crucis» i cerimònies al Monument.

Dissabte Sant: Matí, a les sis, cerimònia del dia i missa de glòria.

Nostra Senyora de la Llum (Valldemia). — Dijous Sant: Tarda, a les 5, ofici de Tenebres i cant del Miserere.

Divendres Sant: Matí, a les vuit, ofici de Pressantificats cant del «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Dissabte Sant: Matí, a les vuit, Benedicció del foc nou, cant de profecies i missa de glòria.

Església dels PP. Salesians. — Dijous Sant: Tarda, a dos quarts de sis, Maitines i Laudes; a les set, funció del Mandatum amb la cerimònia del Lavatori.

Divendres Sant: Matí, a les vuit, solemne missa de Pressantificats, amb cant del «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Dissabte Sant: Matí, a dos quarts de set, benedicció del foc, cant de profecies i Missa de glòria.

Germanes Maristes del Sagrat Cor. — Divendres Sant: Matí a dos quarts de nou, missa de Pressantificats amb «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Capella de Sant Simó. — Dijous i divendres Sants, adoració del Sant Crist de la Marina, exposat a la veneració dels fidels.

Capella de Sant Sebastià. Dijous i divendres Sants, hi haurà adoració de l'imatge del Sant Crist del Perdó.

Capella del Sant Crist del Cementiri. — Demà, adoració del Sant Crist de l'Esperança, exposat a la veneració dels fidels.

Divendres Sant. — Continuarà durant el dia l'adoració del Sant Crist, i a dos quarts de set del matí es farà la catorzena i darrera estació de la solemne Via-Crucis, amb sermó que predicarà el Rnd. Sr. Arxiprest de Santa Maria, Dr. Josep Samsó, Pvre.

Notes polítiques

La candidatura «administrativa»

Malgrat haver-la sol·licitat repetides vegades no ens ha estat possible obtenir la candidatura que es presenta enfront de la Coalició Republicana-Socialista. No obstant, el nostre confrare local «Pensament Marià» ha estat més sortós. Així, doncs, per tal de que els nostres lectors la coneguin retallem de l'esmentat periòdic:

«La candidatura que defensaran l'antic nucli regionalista, els dos grups de liberals i alguns elements conservadors, estarà formada d'aquesta manera.

Districte I: Joan Masriera i Sans, Manuel Puig i Josep Recoder i Fàbregas.

Districte II: Joaquim Capell i Vidal, Francesc Biayna i Francesc Llivina.

Districte III: Martí Fargas i Vila, Joaquim Sans i Salvador Sala i Sala.

Districte IV: Antoni Vinardell i Segarra, Josep Monclús i Ribera, Jaume Serra, Josep M.ª Fradera i Pujol i Joaquim Ribas.

Districte V: Joan Novellas i Morè, Josep Montserrat i Cuadrada; Miquel Llinàs i Argimón i Joaquim Horta i Caparà.»

També anunciava que anit a dos quarts de deu havia de celebrar-se en el local del Sindicat Agrícola de la Costa de Llevant l'acte de presentació de la candidatura.

L'Acció Catòlica i les eleccions

Ahir foren fixats peis carrers de Barcelona uns cartells editats per la Junta d'Acció Catòlica en els quals s'exhorta als catòlics a complir com a tals amb el deure electoral.

Diu així:

Catòlics electors!

I. L'exercici del sufragi és un deure de consciència cristiana.

II. Tots els partits polítics que respectin les lleis de Déu i els drets de l'Església són lícits per a un catòlic, però l'Acció Catòlica està fora i per damunt dels partits polítics.

III. Cal votar els candidats que ofereixen sòlides garanties per al bé de la Religió i de la Pàtria per tal que resulti elegit el major nombre possible de persones dignes i competents.

IV. Si en el vostre col·legi o districte, els candidats que es presentin no són de reconeguda catolicitat, voteu aquell que s'allunyi menys de l'ideal catòlic i tingui ensem més possibilitats d'èxit.

Catòlics: No abandoneu el govern de la ciutat en mans dels descreguts.»

NOTICIES

Segons costum, amb motiu de la Santetat d'aquests dies, no es publicarà demà el DIARI DE MATARÓ.

Avui, a les vuit del vespre, sortirà de la Basílica parroquial de Santa Maria la processó de la Congregació de Nostra Senyora dels Dolors, a la qual hi concorrerà la veneranda imatge del Sant Crist de l'Agonia de la parroquial de Sant Joan i Sant Josep, portat pel Gremi de mestres i fadrins fusters, essent penonistes els senyors Josep M. Graupera i Jofre, director de l'Agència a Mataró del «Banco Urquijo Catalán», Joaquim Coll i Surià, de l'Associació Patronal de Fabricants de Géneres de Punt de Mataró, i Josep Cabot i Puig, president del «Sindicat Agrícola de Mataró i el Litoral», acompanyats de la Banda de la Creu Roja de Barcelona i de la Banda Municipal de Mataró. Enguany també concorrerà a la processó el misteri del Sant Sepulcre de la Parroquia de Sant Josep.

La processó d'avui seguirà el curs següent: Bisbe Mas, Riera, Sant Josep, Molas, Carles Padrós (Sant Roc), Riera, Barcelona i Places.

Demà, a la mateixa hora, també sortirà de Santa Maria, la processó de la Congregació de la Puríssima Sang i de Nostra Senyora de la Soletat, dita dels Cavallers, la qual recorrerà el mateix curs del dia anterior, acompanyant l'imatge del Sant Crist de la Sang.

El penó que precedeix al misteri de Soledat de Maria ha estat encarregat enguany als nens Enric Pere i Xifré, Josep M.ª Valls i Arnau i Santiago Lluís i Canals.

Hi concorrerà amb aquest penó una banda de música de la localitat.

Ambdues manifestacions religioses seran presidides per les autoritats civil, militar i eclesiàstica.

En les processons d'avui i demà que sortiran de la Basílica parroquial de Santa Maria a les vuit del vespre, com cada any hi figurarà el tradicional escamot de soldats romans, amb notables reformes en el seu vestuari.

Les forces del vuitè Regiment lleuger d'artilleria a les primeres hores de la tarda, en grups per bateries, sortiran a visitar els Monuments de costum, com també els visitaran les forces de carabiners i de la guàrdia civil franques de servei.

De la «Fulla Dominical» de la Basílica parroquial de Santa Maria, extraiem les notes següents:

Observacions relatives a les cadires. —1. Esperem del bon sentir dels fidels que s'abstindran de certes exigències que, a més de multiplicar el treball del repartidor, de cadires, molesten en gran manera al públic en general.

2. Es recorda que les contrassenyes dels que han entregat plata, no es poden presentar al bescanvi més que quan sien terminats els actes del culte.

3. En les tardes i vespres del Dijous i Divendres Sants, els que desitgin utilitzar cadires deslligades hauran de entregar l'almoïna de 10 cèntims.

Precs.—1. Durant l'ofici de Tenebres no es permetrà l'entrada al Temple dels nens i nenes que no vagin acompanyats de persona gran. Estimarem d'aquests tinguin gran cura de què hi hagi silenci i quietud en el temple fins el moment en què el cor dongui la senyal dels fasos.

2. Tots els que cuidin de retirar o portar misteris s'abstindran de fer-ho durant el cant de la Comunitat i durant els sermons.

Dijous Sant.—1. Pels actes de cantar-se les Matines i Laudes i la cerimònia del Lavatori dels peus, hi haurà un clos de cadires lligades, reservades a les noies i senyores que es presentin amb el «Devocionario litúrgico» o el fullot «Setmana Santa» i el cant «Ubi charitas et amor». Els joves i homes es col·locaran al Presbiteri.

2. Durant la cerimònia del Lavatori de peus, exceptuant l'acte de cantar-se l'Evangeli, els fidels estaran assentats per tal de no privar la vista de l'acte als demés, i en cas de preferir mantenir-se drets, cuidin de col·locar-se en lloc que no molestin a ningú.

Divendres Sant.—En l'acte de la processó de la Via-Crucis al Cementiri, els assistents s'abstindran de agenollar-se i de fer cap mena de genuflectió.

Processons de Setmana Santa.—Amb sentiment ens veiem obligats a fer notar alguns abusos que amb massa freqüència han de deplorar-se en les processons dels vespres de Setmana Santa: a) Menjar i tirar caramels; b) Presentar-se amb vesta noies i senyores; c) Permetre's certes llibertats impròpies de la serietat d'aquests actes; d) Convertir el temple en plaça pública, pels enraonaments i actituds irrespectuoses.

Esperem de tots els que estimen el bon nom de Mataró i que no ignoren el respecte que mereix la Casa de Déu i els imposants actes religiosos de Setmana Santa, que es convertiran en apòstols per tal d'ajudar a què desapareguin semblants abusos, impròpis de la cultura religiosa de la nostra ciutat. Sien ben certs de què així contribuïran a què puguin continuar-se tradicions que de cap manera la superioritat eclesiàstica podria permetre, al degenerar en abús intolerable pel bon sentir cristià del nostre poble.

El Rnd. Sr. Arxiprest fa avinent a tots els Rnds. Rectors i encarregats de les parròquies de l'arxiprestat que po-

dran recollir els Sants Olis en el despaix parroquial de la Basílica de Santa Maria, el dia del Divendres Sant, de nou a deu i de dotze a quarts d'una, i a la tarda de tres a quatre i de sis a dos quarts de set.

De la «Fulla Dominical» de la Parroquia de Sant Joan i Sant Josep:

«1.—La imatge del Sant Crist de l'Agonia, en les processons del Dijous i Divendres Sants vestirà una magnífica corona, donatiu d'un nombre reduït de devots, als quals donem les gràcies, i que el mateix Crist els hi pagui la caritat.

2.—Aquest any, com ha ocorregut altres vegades, el Divendres Sant és el primer divendres de mes. Cal advertir als qui practiquen la devoció dels «Nou Primers Divendres de Mes», que aquests no queden interromputs encara que l'esmentat dia no es pugui rebre la Sagrada Comunió. Aquesta és l'opinió autoritzadíssima del P. Ferreres, S. J., i per tant tots aquells que els tenen començats podran, ajudant Déu, continuar-los en el vinent primer divendres de maig.»

L'Administració de la Capella de Sant Sebastià, posarà a la veneració pública la Santa Imatge de Jesús Crucificat anomenat del Perdó, durant els dies de dijous i divendres Sant pel que espera dels veïns de la capella en particular i de tots els devots del Sant Crist en general, l'ofrena d'algun ciri a fi de donar millor esplendor i glòria a la Santa Imatge de nostre Diví Redemptor.

Dos dels excursionistes mataronins que més vegades han anat a peu a Núria són els primers que visiten aquella vall anant-hi en el nou ferrocarril.

Els nostres lectors recordaran que mesos enrera el nostre amic Manuel Cuadrada i Gallifa publicava, en el DIARI, unes impressions del seu viatge a Núria, utilitzant el cremallera el primer dia de proves, primer dia que el cremallera entrava a dintre la vall. I el primer dia que el cremallera és posat al servei del públic un altre amic nos-

tre, també ferm excursionista, En Josep de C. Saborit i Valdé, adquireix el bitllet n.º 00001 Ribes-Núria.

L'aigua beneïda s'entregarà als fidels, el dia del Dissabte Sant, a dos quarts d'onze del matí, en els despaixos parroquials.

La Biblioteca de la Societat Iris està oberta al públic els dies feiners, del dilluns al divendres, de 8 a 10 de la nit, dissabtes, de 6 a 8 del vespre i diumenges, de 11 a 1 del matí i de 5 a 7 de la tarda.

Anuncis Oficials

Alcaldia Constitucional de Mataró

ANUNCIO

Con motivo de las festividades religiosas del Jueves y Viernes Santo de la presente semana, recuerdo al vecindario el estricto cumplimiento del artículo 178 de las Ordenanzas Municipales que dispone: «Que desde el Jueves Santo celebrados los Divinos Oficios, hasta tarde del día siguiente, no podrán circular por las calles coches, ni carruajes alguno, excepto los que hayan de conducir viajeros a los ferrycarriles, las diligencias y los que deben salir de la ciudad.

Lo que se hace público para que sea puntualmente observado a fin de evitar la sanción correspondiente en caso de incumplimiento.

Mataró, 31 de marzo de 1931.—El Alcalde accidental, *Joaquín Capell Vidal*.

Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Mataró

Ha ingressat aquesta setmana la quantitat de 839.804 ptes. 00 cts. procedents de 321 impositons.

S'han retornat 355.874 ptes. 38 cts. a petició de 132 interessats.

Mataró, 29 de març de 1931.

El Director de torn,
Isidre Sanfeliu

Impremta Minerva.—Mataró

Decoració PERE FABRÉS

PINTURA EN GENERAL
Projectes i pressupostos gratis
SALÓ D'EXPOSICIONS

Riera, 74

MATARÓ

IMPRESA MINERVA

Impresos comercials amb originalitat
:: fantasia i bon gust ::
Secció especial per projectes artístics
Creació de marques i distintius, etc.

Barcelona, 13 MATARÓ Telef. 255

Per les festes de
PASQUA

OMS

ofereix un extensiu assortit de
MONES

de totes classes i preus, cuidant-se de la tramesa a fora de les que se li encarreguin.

OMS

recomana especialment les
MONES DE MASSAPÀ RIÇAT
com excel·lent postre per
aquestes festes de

PASQUA

RIERA, 42

SANTA MARIA, 30

TELÉFON 58

Tauletes "AUT-O-PEP,"

El més gran economitzador de gasolina que es coneix. Força concentrada, que quan s'emplea en gasolina o petroli, economitza del 25 al 50 per cent d'aquests combustibles.

"AUT-O-PEP,"

conserva netes les bugies. Priva la formació de carbó. Treu el carbó de sobre els èmbols i de les culates de cilindre.

No conté àcids ni perjudica els metalls.

Recomanat per les Associacions Automovilístiques i Enginyers

T. H. M. Informaran: Gravina, 27

BANC DE CATALUNYA

Capital: 50.000.000 de Ptas.
CASA CENTRAL: RAMBLA DELS ESTUDIS, 10
— BARCELONA —

AGENCIES I SUCURSALS: Barcelona (Sans, Sant Andreu, Gràcia, Rambla del Centre, Ronda Sant Antoni, Plaça Comercial, Estació de França, Sarrià, Clot, Sant Martí, Pere IV i Via Laietana), Madrid, Girona, Lleyda, Tarragona, Illes Canaries (Les Palmes, Arucas Puerto de la Luz, Telde, Santa Cruz de Tenerife, Guia, Gàldar, Icod, Güimar, La Laguna i La Orotava), Anglès, Arbucies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Caldes de Montbuy, Calella, Coll-Blanch, Figueres, Hospitalet, Hostalrich, Eivissa, Igualada, Llagostera, Malgrat, Manresa, Masnou, Mataró, Molins de Rei, Montcada, Olot, Palafrugell, Palamós, Port-Bou, Prat del Llobregat, Roses, Sant Celoni, Santa Coloma de Farnés, Torroella de Montgrí, Valls, Vendrell, Vich i Vilafranca del Penedès.

ENTITATS ASSOCIADES: Banc de Reus de Descomptes i Préstecs, Banc de Tortosa, Banque de Catalogne (Paris) i Banc de Palafrugell.

Sucursal de Mataró: Sant Josep, 6 - Tel. 29 - Apartat, núm. 15

Compra i venda de Valors. - Descompte de cupons. - Canvi de monedes. - Girs i Cartes de crèdit. Negociació de Lletres. - Subscripció a Emprèstits. - Comptes corrents en moneda nacional i estrangera. - Valors en custòdia. - Préstecs amb garantia de valors.

Servei especial de Caixa d'Estalvis amb abono d'interès al 4 %

“VIATGES CATALONIA”

Sastreria CASA VILA

participa haver rebut un extens assortit de novetats per mig temps i temporada d'estiu.

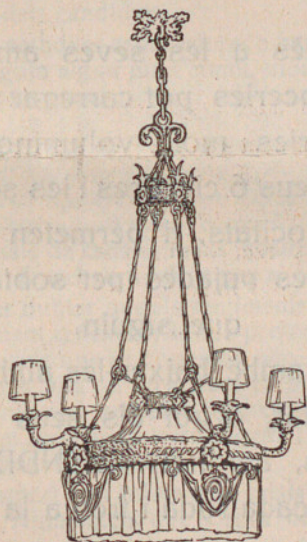
C. BARCELONA, 16. - MATARÓ

ANTONI MARCH

Mestre Serraller

C. Reial, 301

TREBALLS
PER
CONSTRUCCIONS
FORJA ARTÍSTICA
PER
DECORACIONS

EXECUCIÓ
ESMERADA
DE
PROJECTES
D'ARQUITECTES
I DECORADORS

MOBLES BOADAS

Gros
assortit en
dormitoris
des del més
senzill al
més luxós

Preus
sempre
els
més
reduïts
possible

SANT JOSEP, 39 (al costat de l'Estanc)-MATARÓ

Funerària La Sepulcral de MIQUEL JUNQUERAS

El millor i més econòmic servei funerari
MOSSÈN J. VERDAGUER, 10 i 12
SANT BENET, 24 - TELÈFON 111

Mataró

Gran Magatzem de Calçat

LA INNOVACIÓN de Primitiu Toribio

Gran assortit de calçat per a Primera Comunió

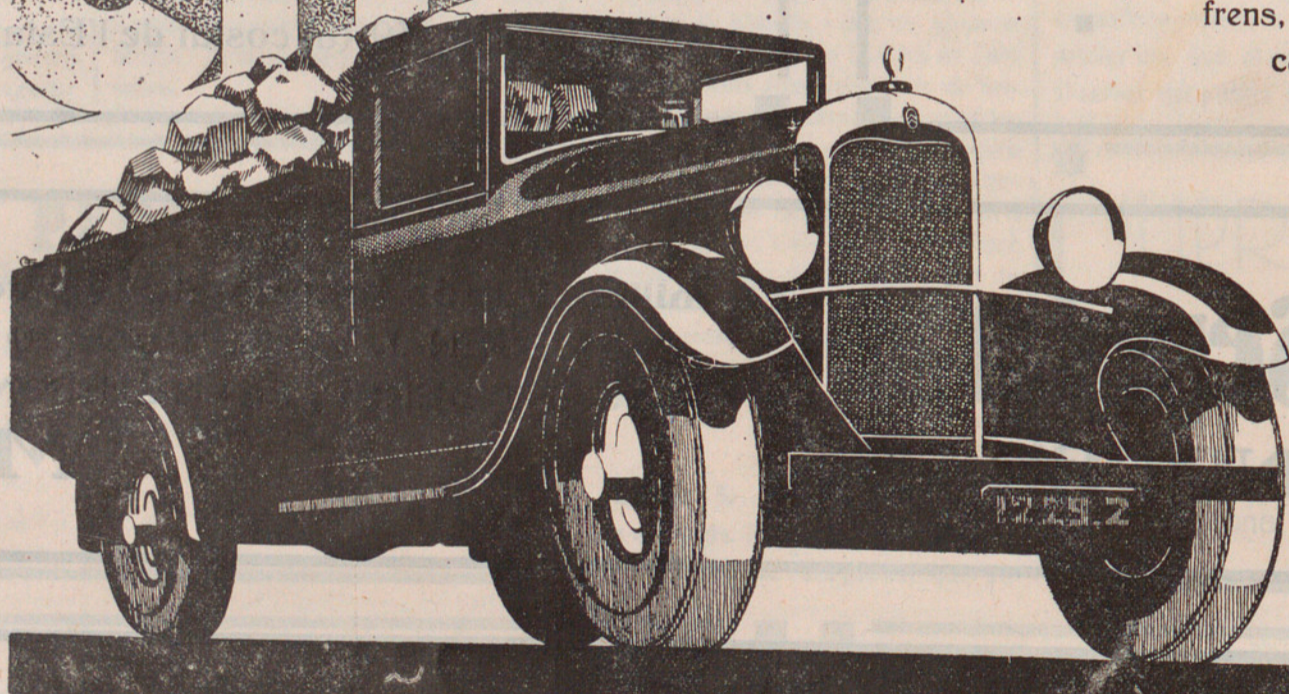
Especialitat en tota classe de models

Rambla de Castelar, 10

MATARÓ

EL NÚEVO CAMION C6

Creat'expofés
per
als Agricultors

El vehicle
ROBUST-ECONÓMIC
RAPID I SEGUR
que necessitaven.

El seu camió

C-6

mercès a les seves amples carroceries pot carregar mercaderies molt voluminoses, els seus 6 cilindres i les seves 4 velocitats, li permeten vèncer les pujades per sobtades que siguin.

Pot també baixar-les amb seguretat, degut als seus cinc frens, autofren «BENDIX» a cada roda i fren a la transmissió.

PREGUNTEU el que fa aquest camió al concessionari exclusiu:

BENET JOFRE I SITJÀ

Ronda Alfons XII, 91 - 97 Telèfon 334 MATARÓ